

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Nicolae Josan,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Dorin Moraru împotriva Societății cu răspundere limitată „M.H.Grup” cu privire la încasarea salariului restant, a penalității și a dobânzii de întârziere și repararea prejudiciul moral,

împotriva deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Nicolae Josan și Societatea cu răspundere limitată „M.H.Grup”, reprezentată de către avocatul Angela Dolea și a fost menținută hotărârea din 21 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

constată:

La 27 decembrie 2017 Dorin Moraru a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „M.H.Grup” cu privire la încasarea salariului restant, a penalității și a dobânzii de întârziere și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a fost angajat în cadrul SRL „M.H.Grup” în funcția de manager, începând cu 02 ianuarie 2015, unde a activat până la 06 iulie 2015.

A menționat că, a demisionat din funcția, pe care o deținea, deoarece angajatorul SRL „M.H.Grup” nu i-a achitat salariul pentru o perioadă de aproape 6 luni.

A susținut că, în baza pct. 6.1-6.3 din contractul individual de muncă, părțile au convenit că, pentru munca prestată de către salariat, angajatorul va achita salariatului un salariu lunar în mărime de 3300 de lei până la data de 10 a fiecărei luni, pentru luna precedentă.

A afirmat că, deși și-a îndeplinit în mod conștiincios toate obligațiile de serviciu, nu i-a fost achitat salariu de 3300 de lei, stabilit în contractul individual de muncă pentru întreaga perioadă și, anume, 02 ianuarie 2015 - 06 iulie 2015.

A notat că, la solicitările sale verbale de a-i fi achitat salariul, administratorul întreprinderii, Eugen Ambroci, comunica mereu că, salariul va fi achitat în perioada cea mai apropiată, când afacerea întreprinderii va escala, iar la moment nu dispune

de fondurile necesare.

A relatat că, prin reținerile nejustificate ale salariului i-a fost cauzat un prejudiciu moral în mărime de 10000 de lei.

A declarat că, reieșind din poziția vulnerabilă pe care o deține salariatul în raport cu angajatorul, prin privarea efectivă de plată a salariului, care constituia unica sa sursă de existență, a fost supus unei situații de stres continuu pentru întreaga perioadă cât a fost angajat în cadrul SRL „M.H.Grup”.

A invocat că, la 20 noiembrie 2017 SRL „M.H.Grup” îi datorează suma de 58734,50 de lei, după cum urmează: salariul restant în sumă de 19500 de lei, penalitatea prevăzută art. 330 alin. (2) din Codul muncii în sumă de 18346,20 de lei, dobânda de întârziere prevăzută de art. 619 din Codul civil în sumă de 10888,30 de lei și prejudiciul moral în sumă de 10000 de lei.

A mai invocat că, a întreprins măsurile necesare în scopul soluționării amiabile a conflictului iscat și la 23 noiembrie 2017 a expediat în adresa angajatorului SRL „M.H.Grup” o cerere prealabilă, prin care a descris situația creată și a solicitat achitarea sumei în termenii prevăzuți de legislație, ultima fiind recepționată de administratorul întreprinderii la 11 decembrie 2017, fapt confirmat prin semnătură prezentă pe avizul de recepție, însă până în prezent, SRL „M.H.Grup” nu a întreprins acțiuni de onorare a obligațiilor în termenul prevăzut de lege.

A solicitat încasarea de la pârât a salariului restant în sumă de 19500 de lei, a penalității în sumă de 18346,20 de lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 10888,30 de lei, a sumei de 10000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 de lei.

Prin hotărârea din 21 februarie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Dorin Moraru și au fost încasate de la SRL „M.H.Grup” în beneficiul lui Dorin Moraru salariul restant neachitat pentru perioada 02 ianuarie 2015 - 06 iulie 2015 în sumă de 19500 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1500 de lei. A fost încasată din contul de la SRL „M.H.Grup” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 585 de lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 04 martie 2019 Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan a declarat apel nemotivat, iar la 18 iunie 2019 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

La 12 martie 2019 SRL „M.H.Grup”, reprezentată de către avocatul Angela Dolea, a declarat apel nemotivat, iar la 20 iunie 2019 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii și dispunerea scoaterii cererii de pe rol, ca fiind semnată de o persoană neîmputernicită sau pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la respingerea integrală a acțiunii.

Prin încheierea din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost încetată procedura în apel inițiată la cererea de apel depusă de către avocatul Vasile Josan în numele și interesele lui Dorin Moraru, deoarece apelul a fost semnat și

declarat de o persoană care nu este în drept să declare apel.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către SRL „M.H.Grup”, reprezentată de către avocatul Angela Dolea, a fost casată integral hotărârea primei instanțe și a fost scoasă cererea de pe rol, deoarece este semnată și depusă în judecată de o persoană neîmputernicită.

Prin decizia din 06 mai 2020 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de către avocatul Vasile Josan în interesele lui Dorin Moraru, a fost casată încheierea instanței de apel și a fost remisă cauza în instanța de apel pentru examinarea apelului în fond.

Prin decizia din 01 iulie 2020 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de către avocatul Vasile Josan în interesele lui Dorin Moraru, a fost casată integral decizia instanței de apel și a fost trimisă cauza spre rejudecare în instanța de apel pentru examinarea apelurilor în fond.

Prin decizia din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Nicolae Josan și SRL „M.H.Grup”, reprezentată de către avocatul Angela Dolea și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Cu privire la pretenția privind încasarea restanței salariale în sumă de 19500 de lei, instanța de apel a reținut că, restanța salarială este compusă din salariul pentru 5 luni complete (ianuarie-mai 2015) și pentru o lună incompletă (iunie 2015) cu retribuția de 3300 de lei și, respectiv, 3000 de lei, după cum urmează: $3300 \text{ de lei} \times 5 \text{ luni} + 3000 \text{ de lei} = 16500 \text{ de lei} + 3000 \text{ de lei} = 19500 \text{ de lei}$ (f. d. 19, 21, vol. I).

Totodată, instanța de apel a reținut că, angajatorul SRL „M.H.Grup” a invocat obiecții cu privire la durata zilei de muncă, susținând că, salariatul ar fi lucrat câte 4 ore pe zi, ce constituie în jur de 80-88 de ore într-o lună.

Sub acest aspect, instanța de apel a relevat că, prima instanță corect a respins această obiecție, or, la pct. 6.2. din contractul individual de muncă din 02 ianuarie 2020 este stipulat expres că, durata lunară a timpului de muncă este de 169 ore (f.d.14, vol. I). La caz, angajatorul nu a putut combate argumentele salariatului cu privire la neachitarea salariului, or, SRL „M.H.Grup” nu a prezentat acte, înscrisuri sau date din evidența contabilă, prin care să dovedească achitarea salariului față de Dorin Moraru, cum ar fi dispoziții sau ordine de plată a salariului.

Făcând trimitere la art. 10 alin. (2) lit. a)-b) și h) din Codul muncii, instanța de apel a constatat că, este necesar de obligat SRL „M.H.Grup” la plata salariului restant în favoarea lui Dorin Moraru.

Din raționamentele reflectate supra, instanța de apel a conchis că, este eronat argumentul apelantului-pârât SRL „M.H. Grup” precum că, durata zilei de muncă a salariatului Dorin Moraru era de 4 ore pe zi, or, prima instanță a răspuns la acest argument și l-a respins corect.

În plus, instanța de apel a reiterat că, prevederile din contractul individual de muncă sub aspectul duratei zilei de muncă prevalează în raport cu declarațiile și tabelele de pontaj întocmite de partea cointeressată SRL „M.H.Grup” (f. d. 14, 87-91, vol. I).

Cu privire la pretenția privind încasarea penalității în sumă de 18346,20 de lei, instanța de apel a considerat că, această cerință este abuzivă și contrară bunei-

credințe, or, nu este plauzibilă explicația apelantului-reclamant precum că, ar fi prestat munca timp de aproape 6 luni fără ca să fie remunerat, după care a demisionat și până la 27 decembrie 2017 nu a formulat pretenții față de SRL „M.H.Grup”. La caz, Dorin Moraru nu a făcut dovada adresării la organele competente sau întreprinderii altor demersuri legale în vederea plății salariului restant, fapt ce denotă că, acesta a agreat starea de lucruri la data respectivă, la data demisionării și ulterior.

Instanța de apel a relevat că, de la demisionare (06 iulie 2015) până la adresare în judecată (27 decembrie 2017), în circa 02 ani și 05 luni, Dorin Moraru nu a înaintat pretenții de ordin patrimonial față de SRL „M.H.Grup” (f. d. 3, 18).

Pe de altă parte, instanța de apel a reținut că, la caz, nu se atestă vina angajatorului SRL „M.H. Grup” în sensul art. 330 alin. (2) din Codul muncii, or, Dorin Moraru nu a reclamat neachitarea salariului pe parcursul acțiunii contractului individual de muncă, dar la un termen de peste doi ani de la încetarea acestuia. Acest comportament al salariatului Dorin Moraru este incompatibil cu buna-credință, încât acesta nu a invocat și nu a prezentat motive rezonabile, care să-i justifice inacțiunea în raport cu SRL „M.H.Grup”.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a respins pretenția formulată de Dorin Moraru cu privire la încasarea penalității în sumă de 18346,20 lei.

Cu privire la pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 10888,30 de lei, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a respins această pretenție ca fiind lipsită de temei legal, or, în cazul neexecutării obligațiilor pecuniare născute din raporturile de muncă se aplică legea specială și, anume, art.330 alin. (2) din Codul muncii.

În consecință, instanța de apel a respins ca eronat argumentul apelantului Dorin Moraru cu privire la aplicarea cumulativă a prevederilor art. 619 alin. (1) din Codul civil și art. 330 din Codul muncii, întrucât la caz este aplicabilă legea specială.

De asemenea, instanța de apel a respins ca eronate alegațiile apelantului-reclamant cu privire la prejudiciul material cauzat consumatorilor, or, acest tip de prejudiciu este incompatibil cu raporturile juridice de muncă.

Cu privire la pretenția privind repararea prejudiciului moral de 10000 de lei, instanța de apel a relevat că, obligația de a repara prejudiciul moral cauzat salariatului survine numai în cazurile încălcării drepturilor nepatrimoniale, însă la caz, prejudiciul moral este revendicat în legătură cu încălcarea unui drept patrimonial și, anume, a dreptului de a primi salariul în termenul stipulat în contract.

Instanța de apel a reiterat că, art. 329 alin. (1) din Codul muncii prevede expres cazurile reparării prejudiciului moral: 1) îndeplinirea obligațiilor de muncă, în cazul discriminării la locul de muncă sau 2) privarea ilegală de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia că, cerința cu privire la repararea prejudiciului moral este neîntemeiată, încât la caz în raport cu Dorin Moraru nu se atestă discriminarea la locul de muncă sau privarea ilegală de muncă. Pe de altă parte, în motivarea pretenției Dorin Moraru nu a invocat încălcarea drepturilor nepatrimoniale, dar s-a referit la încălcarea dreptului patrimonial de a primi salariul în termen, astfel fiind exclusă lezarea drepturilor nepatrimoniale.

Pentru aceste motive, instanța de apel a considerat că, nu sunt întrunite elementele angajării răspunderii SRL „M.H.Grup” față de Dorin Moraru, încât nu s-au încălcat drepturi nepatrimoniale, nu a survenit prejudiciul moral și nu există legătura causală dintre încălcarea dreptului nepatrimonial și prejudiciul moral.

La 02 septembrie 2021 Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii și pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, deoarece la emiterea acestora au fost admise încălcări ale normelor de drept material și procedural.

A menționat că, instanța de apel, respingând pretenția cu privire la încasarea penalității, a reținut că, recurentul nu a făcut dovada adresării la organele competente sau întreprinderea altor demersuri legale în vederea plății salariului restant, fapt ce denotă că, acesta a agreat starea de lucruri la data respectivă, la data demisionării și ulterior, precum și la caz, nu se atestă vina angajatorului SRL „M.H.Grup” în sensul art. 330 alin. (2) din Codul muncii, or, Dorin Moraru nu a reclamat neachitarea salariului pe parcursul acțiunii contractului individual de muncă, dar la un termen de peste doi de la încetarea acestuia, di care considerent prima instanță corect a respins pretenția cu privire la încasarea penalității (compensației legale).

A susținut că, instanța de apel a interpretat eronat cadrul legal, aplicând anumite deducții care nu au nici un substrat legal și nici factologic.

A afirmat că, legea stabilește anumite termene de prescripție înăuntrul cărora drepturile pecuniare și patrimoniale ale salariatului pot fi revendicate, iar exercitarea acestor drepturi înăuntrul termenului stabilit de lege nu poate fi interpretat *a priori* drept o omisiune a salariatului de a se adresa într-un anumit moment, pe care pretinde instanța de judecată ca fiind corespunzător, fără a fi determinat sau determinabil. Or, nu poate instanța de judecată să stabilească la propria discreție momentul în care salariatul urma să se adreseze în instanță sau în fața altor organe, pentru apărarea drepturilor sale nepatrimoniale, în condițiile în care legea prescrie asemenea termene.

A notat că, din interpretarea prevederilor art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii rezultă că, orice pretenție a salariatului referitoare la plata drepturilor salariale sau de altă natură, inclusiv cele privind încasarea compensației legale (care la fel sunt de natură patrimonială) pot fi înaintate de salariat în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv, iar în condițiile enunțate, se atestă că, concluziile instanței de apel în această parte sunt arbitrare și în afara oricărei discreții judiciare.

A declarat că, la respingerea pretenției cu privire la încasarea penalității (compensației legale), instanțele judecătorești au admis o eroare silogistică. Or, pe de o parte, instanțele judecătorești au constatat că, intimatul nu a achitat salariul timp de 6 luni consecutiv, salariul trebuia achitat până la data de 10 a fiecărei luni, iar pe de altă parte, au reținut că, acesta, în calitatea sa de angajator, nu poartă nici o vină pentru neplata salariului în timp, deoarece recurentul ar fi demisionat de bună-voie

de la serviciu.

A relevat că, instanța de apel nu a elucidat în ce condiții a fost formulată concluzia precum că, demisionarea recurentului nu a fost legată de neplata salariului, atunci când potrivit tot constatărilor efectuate de către instanță, cât și conform materialului probator, acesta nu a primit salariul aproape 6 luni.

A specificat că, instanțele judecătorești, respingând pretenția cu privire la încasarea dobânzii de întârziere, au reținut că, art. 619 din Codul civil nu este aplicabil raporturilor de muncă, având în vedere existența art. 330 alin. (2) din Codul muncii.

A invocat că, penalitatea (compensația legală) și dobânda de întârziere au scopuri diferite și, anume prima sancționează comportamentul dolosiv al angajatorului, iar cea de a doua compensează salariatului faptul că, nu s-a putut folosi de banii care îi erau cuveniți în calitate de drepturi salariale.

A mai invocat că, natura juridică a penalității legale și a dobânzii legale de întârziere este demonstrată și prin practica judiciară care vizează repararea prejudiciului material cauzat consumatorilor, unde instanțele judecătorești dispun încasarea cumulativă atât a penalităților legale prevăzute de Legea cu privire la protecția consumatorului, cât și a dobânzilor legale de întârziere, reglementate de Codul civil.

A menționat că, instanțele judecătorești neîntemeiat nu au aplicat prevederile art. 619 din Codul civil.

A susținut că, în partea respingerii pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral, instanța de apel a depășit limitele judecării apelurilor declarate, încălcând art. 373 CPC și dreptul recurentului la un proces echitabil garantat de art.6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

A afirmat că, prima instanță, respingând pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral, a concluzionat că, neplata salariului timp de 6 luni consecutiv de către angajator nu este suficientă pentru a constata că, recurentul a suportat și un prejudiciu moral în sumă de 10000 de lei, însă instanța de apel, respingând această pretenție, a reținut că, la judecarea acestei pretenții, prima instanță nu a luat în considerare faptul că, recurentul a invocat că, acest prejudiciu a survenit ca rezultat al neachitării salariului, iar obligația de a repara prejudiciul moral cauzat salariatului survine numai în cazurile încălcării drepturilor nepatrimoniale, or, la caz, prejudiciul moral este revendicat în legătură cu încălcarea unui drept patrimonial. Acest motiv, însă, nu a fost invocat de către nici una dintre părți și nici de către prima instanță în motivarea hotărârii.

A declarat că, nu existau premise pentru ca instanțele judecătorești să constate că, prejudiciul moral a fost unul neîntemeiat, deoarece recurentul a demonstrat pe deplin temeiurile care stau la baza prejudiciului moral revendicat.

Prin notificarea din 30 septembrie 2021 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului, înștiințându-l despre necesitatea depunerii referinței (f. d. 123), însă ultimul nu și-a valorificat acest drept și nu a depus referință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale,

dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa electronică a participanților la proces copia deciziei contestate la 12 iulie 2021 (f. d. 107, vol. II).

Astfel, recursul declarat la 02 septembrie 2021 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute

la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Dorin Moraru, reprezentat de către avocatul Vasile Josan, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nina Vascan

Mariana Pitic